

ნინო ავთანდილის ასული პობიაშვილი-ის ჩევნებს ფეხსტებებს ამოსული ღონიერობა და ჯანმრთელი ყლორტია, რომელსაც ვერანანირი ქარიშხალი ვერ მოტეხს, ვერ წააქცევს. მართალია, თბილისში დაიბადა, გაზარდა, სწავლა-განათლებაც იქ მიიღო და სახლობს კიდევაც, მაინც ამბობს - ქიზიყელი ვარო. ეს იმიტომ, რომ იცის, კუტრაანთ დიმიტრისა და ძალაანთ თამარას ფუძის სიძლიერე, მამის და დედის გენეტიკური გონიერება, ჰატიონსნება, შრომისმოყვარეობა, სიმტკიცე და ერთგულება სწორედ ქიზიყიდან მოსდევს. ჩვენც გვეამაყება, რადგან ის საქართველოს იმ ნარჩინებული ახალგაზრდების რიგში დგას, რომელმაც იცის, რა უნდა და როგორ უნდა აკეთოს ის, რაც უნდა. ნინო 1976 წლის 12 მარტს დაიბადა, წარჩინებით დაამთავრა საშუალო სკოლა, შემდეგ -ივანე ჯავახიშვილი.

ქალბატონი ნაირას მამა ირაკლი ბეპიე
ვი ზნაურის რაიონის სოფელ ბალთი
დან იყო, ხოლო დედა- ნადა (თამარ
ცეცხლაშვილი ყვარლის რაიონის სოფელ
შილდიდან. ისინი სამსახურმა ყვარლის
რაიონის სოფელ მთისძირში შეახვედრ
ერთმანეთს. დიდი ოჯახი შექმნეს. ეკვე
სი ქალ-ვაჟი გაზარდეს. მათ ოჯახში
ქართველი და ოსი ნათესავები ხმირად
იყრიდნენ თავს და ურთიერთპატივის
ცემითა და სიყვარულით ეკიდებოდნენ
ამიტომ, ბავშვებს ორივე მხარე ძალია
უყვარდათ. ანალოგიური მდგომარეობა
იყო ავთანდილ პოპაშვილის და ნაირ
ბეპიევის ოჯახში, სადაც მამიდები, დეი
დები, ბიძები და მათი შვილები ერთხაი
რი „უფლებებით“ სარგებლობდნენ. ნიი
ნოს ერთხაირად უყვარს ქართველი და
ოსი ნათესავები, უხარი მათი სიხარული
და სტკივა ტკივილი. ტკივილი კი ბევრო
მიადგა ამ ოჯახს ორივე მხრიდან. გასუ
ლი საუკუნის ოთხმოცდათიან წლებში
დაწყებული ქართულ- ოსური კონფლიკ
ტი მათ ოჯახზე მტკივნეულად აისხა
ჯერ კიდევ ბავშვობაში ორივე მხარი
სიახლოებები ძირეულად ჩახედა ნინო ა
პრობლემაში. ალბათ, ამანაც განაპი
რობა მისი ინტერესები, წიგნად აკენძ
და გამოეცა ის ტკივილიანი განცდებ
და პირადი ისტორიები იმ ადამიანებისა
რომლებიც ორთავე მხარეს მრავლად
იყრნენ მის გარშემო.

საქართველოს დამოუკიდებლობის აქტზე. იგი ჯერ კიდევ ახალგაზრდა, 53 წლის ასაკში, უკურნებელი სენიორი ა-ვადებული წავიდა ამ ქვეყნიდან და შვილებს პატიოსანი კაცის სახელი დაუტოვა საგზლად.

„-ნინოს შემდეგ, 1977წლის 2 ოქტომბერს მეორე ქალიშვილი, თამარი, ბების მოსახელე შეგვეძინა. ავთო სიხარულით აღარ იყო. აქვე უნდა ვთქვა, რომ ქვეყანაზე არც ერთ მამაკაცს ისე არ უნდოდა ვაჟი ჰყოლიდა, როგორც ავთოს, მაგრამ გოგონებისთვის არაფერი დაუკვლია. თბილი მამა იყო, არა მგრინია, ამაზე ძლიერი სიყვარული წარმოსადგენი იყოს. ათასგვარ მოსაფერებელ სახელს ეძახდა და თოთო ბავშვებს თვითონ აბანავებდა. ცოტა რომ მოიზარდნენ, მეგობრებივით ესაუბრებოდა მათ. ჩვენი შვილები დღესაც მისი თვალით ზომავენ ყველაფერს, მის მიერ ჩანერგილი ლირებულებებით ცხოვრობენ. მან თავისი ცხოვრებით აჩვენა მაგალითი იმისა, რომ შეიძლება ადამიანმა იცხოვრო სულიერად დაბინ-

ଦ୍ୱାରେବୁଲ ଗାର୍ଜମଣି, ମାଗରାମ କୁକୁପୁ କୁ
ଅରା, ମତ୍ତବ୍ରିଳିଲ ନାତ୍ରାମାଲୀପୁ ଆର ମିଳିଗାରିମ...”
ଶେରି ତାଙ୍କି ମରଗନ୍ତରେବେଳି ମିଳି ମେଉଲଲୁ
ନାହିଁରା ଦେଖିଗ୍ଯା-ତେବିଳାଶ୍ଵିଲି, ଫିଲାଲିଲ
ଗୋଟିଏ ଧର୍ମକ୍ଷରି, ତରନ୍ତେଶ୍ଵରି, କାରତ୍ତବେଲୀ
ଦା ଲୋ ବାଲକ୍ଷେତ୍ରିଲ ଧିଦି ଗୁଲମ୍ବେମାତ୍ରିକିବା
ରି ଦା ଗୁଲମ୍ବେଶ୍ଵରଗାଲେ କିରିଲିଲୁଫାଲି.

ჰოდა, ასეთ ოჯახში, ასეთ ტრადიცია
ციებზე გაზრდილი ახალგაზრდები წარმატებულნი და ზნეკეთილნი რომ არაინ-
რა გასაკვირია. ნინოს უმცროსმა დამთა-
თამარმა, ილია ჭავჭავაძის სახელობის
უცხო ენათა ინსტიტუტი დაამთავრა, სა-
მეცნიერო საქმიანობისთვის გერმანიაში
გაემზავრა, იქ ენვია სიყვარული, შექმ-
ნა ოჯახი და იქ დასახლდა. ჟყავს ერთ-
ქალიშვილი.

როგორც თავადაც შინედით, ხის
შერეული ოჯახის შვილია, -ქართულ
ოსური ოჯახის, ისე როგორც დედამისი

Digitized by srujanika@gmail.com

რამდენიმე მიზანი მიღწევა: ეს არის
ქართველი და ოსი ხალხის ეთნიკუ-
რი ისტორიის ამსახველი მასალა, რო-
მელიც, შესაძლოა, სასარგებლო იყოს
ობიექტური რეალობით დაინტერესებუ-
ლი ისტორიკოსებისთვის, კონფლიქტო-
ლოგებსთვის, ეთნოლოგებისთვის, ფო-
ლკლორისტებისთვის,პოლიტოლოგების
თვის, სოციოლოგებისთვის, მკვლევარ-
თა ფართო წრისთვის, სამთავრობო და
არასამთავრობო ორგანიზაციებისთვის,
რომელიც კონფლიქტის მშენდობია-
ნად მოგვარებაზე ზრუნავენ. შესაძლოა,
მოთხოვთ ისტორიებზე გადაიღონ
ფილმები, რაც მონათხოვობს ახალ სიცო-
ცხლეს შესძენს”, -ამბობს წიგნის ავტორი
და გვაცნობს რესპონდენტებს, რომელთა
მონათხოვთ ც საინტერესოდ არის გად-
მოცემული წიგნში.

დაქცეული ოჯახი, დაკარგული სამშობლო და ერებს შორის გაჭყლეტილი მისი გძნობები. რესპონდენტთა შორის არიან ავტორის დედა ნაირა ბეპიევა-პოპიაშვილი და დეიდა ცირა (მზიური) ბეპიევა-ინაური, როგორც ქართულ-ოსური შერეული ოჯახის შვილები და დიასახლისებიც, რომლებმაც საკუთარ თავზე, ოჯახის წევრებსა და და ორივე მხარეს განფენილ სანათესაოსთან მიმართებაში გადაიტანეს უამრავი ტკივილი, დარტყმა, დამცირება, შიში, სიდუღებირე, უსახლეარობა და ლტოლვილის ბედი საკუთარ სამშობლოში და ხალხებს შორის.

- „მე შერეულ ოჯახში გაგიზარდე. ჩვენთან ოსი ნათესავიც მოდიოდა და ქართველიც, ცხინვალის პედინსტიტუტის სტუდენტობისას ოსი მეგობარიც მყავდა და ქართველიც, მერე იქვე ცხოვრებისას- ოსი მეზობლებიც და ქართველებიც, სამსახურში ოსი მოსწავლეც მყავდა, და ქართველიც... შვილები ისე დავზარდე, ერთი ბიძა ქართველი ჰყავდათ, მეორე-ოსი, დეიდა ოსი, მამიდა-ქართველი, აბა, ვის დავპირისპირებოდით! ჩვენი მდგომარეობა ძალიან მძიმე

ტკივილით გასახსენებელი

მუშაობდა. 1942-46 წლებში იყო რეპრესირებული, როგორც ნარმობობით გერმანელი ოჯახის წევრი. მისი მეუღლე გახლდათ სერგო მაისურაძე - შტელლე. ქალბატონი ვერა 2011 წელს გარდაიცვალა.

„ჩემი ცხოვრება უმძიმესი ქარტეხილებით არის აღსაგეს. ბევრჯერ დამეძეებული მთელი ძალით ავი გრიგალი, ბევრჯერ დამიშრიტა სასიცოცხლო ენერგია, მომხარა და გამძარცვა. ჯერ ობლობა და ავი მამინაცვლის ხელში გავლილი სუსხიანი ბავშვობა, შემდეგ ციმბირსა თუ სხვადასხვა, ჩემთვის უცხო ქვეყანაში ხეტიალი ქმართან და ერთადერთ შეილთან ერთად, ბრძოლა სიცოცხლის გადასარჩენად, ბრძოლა შვილის მომავლისათვის, რომელსაც, თურმე, მომავალი არც კი ეწერა, რადგან 21 წლისა მოულოდნელად გამომაცალეს ხელიდან. სასოწარკვეთა, უკიდურესი, სიკვდილთან გათანაბრძული სასოწარკვეთა, ყველაზე მოურჩენელი ჩემი ტკვილი, დღემდე რომ გაუნდებელი ცეცხლოვით მწვავს. საბავშვო სახლიდან ბავშვის აყვანა, მის გაზრდაში ჩაკლული სევდა, სტუდენტებთან მუშაობა, საღოებრივი დისერტაციის მზადება და გაუსაძლისი დღეების ასე დათვლა. სიბერის წლებში ახალი ჭრილობა-ქართულ-ოსური კონფლიქტება, რომელსაც, ალბათ, იმდარტყმას გავუტოლებდი, შვილის სიკვდილმა რომ განმარტებინა. მე, უკვი

იყო, ორივე მხარეს ჩემი ხალხი იყო, ჩემი
სისხლი და ხორცი, უამრავი განსაცდე-
ლის, უამრავი ფრიზიკური, სულიერი
და მატერიალური ზარალის, სიკედილი-
სა და ვაების შემდეგაც იმას ვიტყვი,
რომ მე ორივე ხალხს ტკივილი მტკივა
და მანუხებს, მე ვერც ერთს ცუდისთვის
ვერ გავიმეტყებ. ორივე მხარის ცოდვა
იმას, ვინც წინდაუხედავად გადადგმუ-
ლი ნაბიჯის გამო საკუთარ ამბიციებს
ანაცვალა ამ ორი ერის ფესვებიდან-
ვე უერთერთშეზრდილი და ურთიერთ
გადახლართული ხალხებს მომავალი,
ვცხოვრობდით, გვიყვარდა ერთმანე-
თი, პატივს ვცემდით, ვმეზობლობ-
დით, ვმეგობრობდით, ვთხოვდებოდით,
ვქორწინდებოდით...” უვება ქალბატონი
ცირა. ომის საშინელმა და ულმობელმა
კანონმა ბევრს გაუსადგურა სახლ-კარი,
წლობით ნაშენებ-ნაგროვები ქონება.
ქართველების უმრავლესობამ დატოვა
ცხინვალი, ოსთა დიდმა ნანილმა კი- სა-
ქართველოს სხვადასხვა ქალაქსა თუ
რაიონში აშენებული სახლ-კარი მიატო-
ვა. განუკითხაობამ მტყუან-მართლის
ძიება არ იცის. დაიწყო ყაჩაღობა, რბე-
ვა, ტაჯიბა ორივე მხრიდან.

იქით ცხინვალიდან გამომიყარეს
ოსებმა ჩემი და-ცირა ბეჭიევა და მისი
ქართველი ქმარ-შვილია: ანზორ ინაური
და მისი სამი ვაჟი, რომელთაც სწო-
რედ ცხინვალიდან გამოიქვების შემდეგ
და შეღებად თავს საშინელი ტრაგე-

საუკუნეს მიტანებულ ქალს, მინდა გიამ-
ბოთ ყველაფერი, რაც თავს გადამზდა, -
და ქალბატონი ვერა ყვება ინ ემოციების
შესახებ, რაც ქართულ-ერმანულ-ოსურ
სისხლთან და საზოგადოებასთან მჭი-
დრო კავშირის გამო ცხოვრებამ მიარგო;

დია დაატყდათ, ერთ დროს სახელოვან
და შემდეგ ბუდეანგრეულ ოჯახს, აქა-
-იქ სანონიალოდ გაუხადეს საქმე. აქეთ
ქართველებმა თბილისიდან გამომიძევეს
ძმა, რომლის ერთადერთი დანაშაული ის

(გაგრძელება გვ.5)

ოჯახისთვის ბედნიერების მომტანი ხატი და დედა-შვილის ტრაგიკული ისტორია

კეთილმსახური ქვრივი, ნმიდა სოფიი იტალიაში ცხოვრობდა (დაახლოებით 137 წელს) და ქრისტეს მცნებების ერთგულებით ზრდიდა თავის ასულებს, რომელთაც სამი ქრისტიანული სათნოების მიხედვით პისტი (რწმენა), ელპიდი (სასოება) და აღაპი (სიყვარული) დაარქვა. იმპერატორ ადრიანეს მიერ მართლმორწმუნეთა დევნისას დედა და შვილები მტკიცედ იცავდნენ თავიანთ სარწმუნოებას და მას დაუფარავად აღიარებდნენ ყველას ნინაშე.

ქალაქის თავმა ანტიოქიას მაის შესახებ ულმრთო თვითმ-პყრობელს აუნყა, მან კი, პირუტყველი გულისწყრომით აღსაგესმ, ბრძანა, დაუყოვნებლივ რომში ჩაეყვანათ აღმსარებლები. ქრისტეს სახლოები სისარულით აღისწენ, მადლობა შესწირეს უფალს და შესთხოვეს, სატანჯველთა დათმენის ძალა მიემადლებინა მათის. როცა წმინდანები იმპერატორის ნინაშე ნარდგნენ, ყველა გააოგნა მათ მა სიმშეიდე: გეგონებოდათ,

სანამებლად კი არა, ბრწყინვალე დაესასწაულზე მოუხმიათო. ადრიანემ არტემიდეს კერპის თაყვანისცემა მოსთხოვა მარტვილებს. სოფიომ ყველას მაგივრად მიუგო: მისთვის მოვსულვართ “აქა, რაითა სარწმუნოება ჩუენი დავიცათ, ვიდრე სიკუდილად-მდე”.

უსჯულომ სამი დღე მისცა მათ საბოლოო პასუხის მოსაფიქრებლად, შემდეგ კი ასულები ცალკე გაიხმო, პირფერობით მოუწოდა გამზრდელი დედის სიბრალულისენ და უნინდელი მოთხოვნა გაუმეორა. გოგონებმა მტკიცედ მიუგეს: “რა უტებილეს არს ქრისტესა, ვითარ ვნება მტარვალმა დები ურთიერთს დააშორა - იმედოვნებდა, რომ ასე მაინც მოაუძლურებდა ნეტარებს, მაგრამ ვერაფერს გახდა.

პირველად უფროსი - თორმეტი წლის პისტი ენამა. უსჯულოებმა მას სამოსელი შემოაძრავეს, ხელები ზურგს უკან შეუკრეს და სასტიკად გვერმეს, შენი დედა და არ გილოცავ, შეილო, უბრალოდ ალვნიშნავ. ვიცი რომ შენი ამხანაგები და უფროსები მოვლენ შენს საფლავზე, დაგინოებენ სანთლებს და მოგიგონებენ .4 წელი გიხდება, შეილო, რაც ჩვენთან ადარ ხა. უბედურ დედაშენს კი აღარ ეღირსა შენთან წამისელა. მამაშენი ნახე და ჩაგირავს უფლში, სანამ მე მოვალ. შენი შეილები უკვე დიდები არიან და ბევრი სჭირდებათ, შენი თავი უზდათ. დალოცე შენი ცოლ-შეილი, რომ ჯანმრთელები იყვნენ. ყველას ძალიან გვენატრები, ძალიან გვიყვარხა, ძალიან გვჭირდები. კახა, შენი უფროსები დღემდე დიდ დახმარებას უწევენ შენს ოჯახსაც და დედაშენსაც. სიზმრად მოეჩვენე და დიდი მადლობა უთხარი მათ. თუმცა, ვიცი, შეილო, შენ არაფერი გესწავლება.

ამის შემდეგ ჯერი ნაბოლარაზე, ცხრა წლის აღაპიზე მიდ-

კახა ყველაშვილი

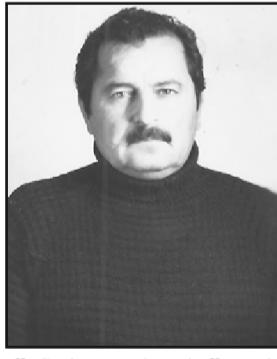

ჩემო უბედური დედის გაზრდილო, შვილო, შენ შემოგევლოს შენი დედა. დედა, რომელმაც სიხარულით გაგზარდა და მოულოდნელად გაუფრინდი თვალსა და ხელს შეა. შენ არაფრის ტკივილი არ იცოდი. კახა, მოვიდა 18 სექტემბერი, შენი უბედური დაბადების დღე, რომელსაც სიხარულით ვიხდიდოთ, ახლა კი... მე არ გილოცავ, შეილო, უბრალოდ ალვნიშნავ. ვიცი რომ შენი ამხანაგები და უფროსები მოვლენ შენს საფლავზე, დაგინოებენ სანთლებს და მოგიგონებენ .4 წელი გიხდება, შეილო, რაც ჩვენთან ადარ ხა. უბედურ დედაშენს კი აღარ ეგირსა შენთან წამისელა. მამაშენი ნახე და ჩაგირავს უფლში, სანამ მე მოვალ. შენი შეილები უკვე დიდები არიან და ბევრი სჭირდებათ, შენი თავი უზდათ. დალოცე შენი ცოლ-შეილი, რომ ჯანმრთელები იყვნენ. ყველას ძალიან გვენატრები, ძალიან გვიყვარხა, ძალიან გვჭირდები. კახა, შენი უფროსები დღემდე დიდ დახმარებას უწევენ შენს ოჯახსაც და დედაშენსაც. სიზმრად მოეჩვენე და დიდი მადლობა უთხარი მათ. თუმცა, ვიცი, შეილო, შენ არაფერი გესწავლება.

18 სექტემბერს, ყველა ის ხალხი გიხსენებს, ვინც გიცნობს, ვისაც შენთან დრო უტარებია. ნათელში გამყოფოს უფალმა.

შენთვის მლოცველი უგებური დედა, შენი ცოლ-შვილი, შენი დედი, ძალი და სიძღვი.

ზურაბ (კალიჩი) თარაშვილი

ულმობელმა სიკვდილმა მოულოდნელად წაგვართვა შენი თავი, საყვარელო მამა. ძნელი დასაჯერებელია, რომ ჩვენს გვერდით აღარ ხარ. რაც დორ გადას, უფრო მეტად გვენა-

ტრები. 13 აგვისტო მეხის დაცემას ჰეგავდა ჩვენთვის. 20 სექტემბერი ხომ შენი დაბადების დღე, ყველი ადამიანის სიცოცხლე ბედისწერის ერთი წიგნია. შენის ბედისწერამ 77 ფურცელი მიიღვალა მხოლოდ. ყველა მძიმედ განიცდის შენს წასვლას, ძვირფასო, ვერასალოს ვედარ გნახათ, მამა, ველარ გავიგებთ შენს ხმას, ამაზე ფიქრი საშინალად მზარავს. ვინ თქვა, დღი მკურნალიაო, პირიქით, გაუსაძლის მონატრებაა. ყველა, ვინც კი გიცნობდა, ცრემლმორული ყვება შენს კარგ ადამიანობაზე. ზურუ ვერაფერს გრძნობდა შენი გული, მამა, რომ ითვლებოდა

შენი სიცოცხლის წუთები. რატომ ამბობენ, ბრალი მისა, ვინც კვდებო, არა, ბრალი იმისი, ვინც დარჩება! უშენოდ ყველი დღის გათენება, ჩვენთვის ახალი სიკვდილი.

თვალშიც გვაკლიან და გულშიც. შენ იყავი ყველასათვის პატივსაცემი და ლირსეული პიროვნება ვალმოხდილი წახვედი ამ ქვეწიდან. დატოვე საუკეთესო მეულე, შეილიშვილები, რძალი. გნამდეს, შენი სახელის უკვდავებისა. შენს ფუძეზე იზრდებიან შენი შეილიშვილები და არასოდეს დაივინებული ლირსული პაპის სახელს. წაადრევად წახვედი, მამა. ხმირად ისენებდი შენს სანატრელ სიძეს, ისიც ხომ შენსავით მოულოდნელად გამოეთხოვა ამ წუთისოფელს.

გადის სევდანი 40 დღე. იმის მაგივრად, რომ 20 სექტემბერს, შენი დაბადების დღე აღგვენონ, მოვალე შენს საფლავთან და გაყინული ქვიდინ მომზირალ სურათს მოვეფერით. ძალიან ძნელია ამაზე საუბარი. ისლა დაგვრჩენია, მოვიდებ და ყვავილებით შევამკით შენი საფლავი. ნათელი და სანთელი არ მოპელებოდეს შენს სულს. ჩვენს მიერ დანერებულმა სანთლებმა გაგინათოს სამუდამო სასუფეველი.

შენი თავი

გა. იგი ისე სასტიკად გვემეს,

რომ “ასოთა იგი შეგდმულებაა დაიგვინდოდა თვისისა შენაწევრებისაგან”. ნაწამებს ულმრთო მსაჯულმა ალუთქვა, თუ სიტყვით მაინც აღიარებ, რომ “დიდ არს არტემი”, ცეცხლში დანვას გადაურჩებით. გოგონა კი არც ჯალათებს დალოდა, არც მტარვალის ბრძნებას - “ესრეთ წადიერად შევიდა და დადგა შემრის საკუმილსა მას”. ყრმა უფლის ანგელოზებმა დაიცვეს დაწვისება. გააფთრებულმა წარმართება “რეინითა საკურეტელითა შეშისაითა” ბარძაცები დაუხვრიტეს ნეტარს, ბოლოს კი თავი მოპევე-

თეს.

სოფიოს ყველაზე სასტიკა სამება ხვდა წილად - საკუთარი თვალებით უმზერდა შეილების ტანჯვას, მაგრამ “არარა შეემთხეოდა სულმოკლებსა და დედობრივისა მოშიშებისა”. საკვირველ ასულთა საკვირველი დედა სიტყვითა და ლოცვით განაძლიერებდა მარტივობებს, შემდეგ კი ლუსკუმაში ჩასვენა მათი ცხედრები, ურმით წაასვენა მშობლიურ ქალაქში და თავის მიერვე აგზულ საყდარში დაფლა. სამი დღე არ განშორებია ნეტარი წმიდა საფლავებს, შემდეგ კი მისი სულიც შეივედრა უფალმა.

დედა: ნანა ლეკაშვილი, მეუღლე მაია ივარდავა, შეილები წანიკო, ნათია და ანი, დეიდაშვილები: გია და ვანო კონცელიძები რჯახებით იუწყებიან

მერაბ ჩართოლანის

გარდაცვალებას. დაიკრძალა 13 სექტემბერს, 2 საათზე, სოფელ ზემო მაჩხაანში.

ნაზი მოსაშვილი, ილიკა და ვანო ბიკაშვილები სამძიმარს უცხადებენ ნანა ლეკაშვილს, მაია ივარდავას, ნანიკო, ნათია და ანა ჩართოლანებს მერაბ ჩართოლანის გამო.

ქალაქ დედოცელისწყროს №2 საშუალო სკოლის 1980 წლის X^o კლასის კურსდამთავრებულები და კლასის ხელმძღვანელი ელენე ჭუაძე იუწყებიან თანაკლასების

მერაბ ჩართოლანის

გარდაცვალებას და თანაგრძნობას უცხადებენ განსვენებულის რჯახს.

ანგელინა ლორაშვილი, გული გურასპაული, ლალი ხუციანიძე, ეთერ ფიროსმანაშვილი, ნარა გორგაშვილი, თანაგრძნობას უცხადებები ნანა ლეკაშვილს შეილის, მაია ივარდავას მეუღლის მერაბ ჩართოლანის გამო.

